

Ще угаснѣй по своя редъ, — и блѣдна
Ще стане самъ загадка той за други...
Кой знай повтора ще ли има въ нѣщо!?
И, може би, е старий скептикъ правъ:
Що е било — то нѣма вече да бѣде;
А що ще бѣде, чловѣшкий разумъ
Е слабъ да го прѣдвиди и отгатне . . .

«О, не! срѣдъ тази нетрайностъ вѣковѣчна
Едно, едно ще се повтори пакъ! —
Кѣмъ свѣтлина душевното томлене,
Кѣмъ висшето стремления смѣтни
И властний жадъ за идеалъ священтъ!
Ще се повтори салъ онуй, което
Отъ всѣкаква дѣйствителностъ е вѣнъ,
Дѣйствително едно само по себе!
Изъ долний прахъ сърдцето ще се рве
Въвъ блѣнове завѣтни, да постигне
Не лесно постижимий идеалъ —
Звѣздата на човѣческии духъ, въ която
Божественната истина сияй!

И затова е онзи салъ безсмъртенъ,
Кой, съ силата на своя духъ, създакъ е
Свой собственъ миръ — Мирътъ на Идеала!
Въвъ тоя миръ е храмъ сърдцето — въ него
Благоговѣйно ще се стичатъ всички,
Прѣзъ вѣкове, и чело въ прахъ ще скланятъ!»